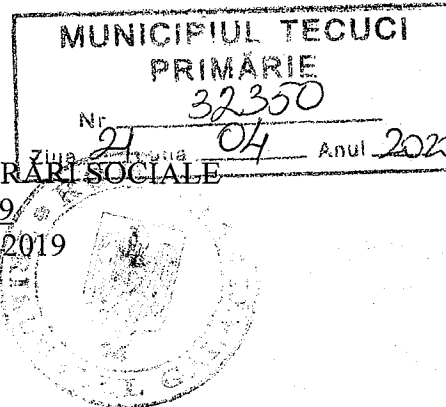

E. J. GABOR ROBERT
in conform cu originalul

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL GALAȚI
SECȚIA CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE
DECIZIA CIVILĂ Nr. 839/2019

Ședința publică de la 18 Decembrie 2019

Completul compus din:
PREȘEDINTE Alina Savin
Judecător Anica Ioan
Grefier Stela Balosin

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra apelului declarat de reclamanta Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Tecuci, cu sediul procesual ales la CIA Irina Stanciu din Galați, Jud. Galați, împotriva sentinței civile nr.617/27.05.2019 pronunțată de Tribunalul Galați, în contradictoriu cu pârâții ȚUCHEL DANIEL GERHARDT, cu domiciliul în Tecuci, , jud. Galați, NIȚĂ ANCA ANGELICA, din comuna , jud. Galați și PANFILE MARIA, cu domiciliul procesual ales la sediul Primăriei din Tecuci, având ca obiect despăgubire.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 10.12.2019 care s-au consemnat în încheierea din aceeași zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța în temeiul dispozițiilor art.396 alin. 1 Cod procedură civilă a amânat pronunțarea la data de 18.12.2019.

CURTEA

Asupra apelului civil de față:

Din actele și lucrările dosarului rezultă următoarele:

Prin sentința civilă nr.617/27 mai 2019 Tribunalul Galati a respins excepțiile prematurității și inadmisibilității acțiunii, invocate de pârâți, a respins ca nefondată acțiunea formulată de reclamanta UAT Tecuci în contradictoriu cu pârâții Țuchel Daniel Gerhardt și NițăAnca Angelica și chemata în garanție Panfile Maria.

Totodată, a respins ca fiind ramase fără obiect cererea de chemare în garanție și excepția inadmisibilității invocată de chemata în garanție și a obligat reclamanta la plata cheltuielilor de judecată către pârâți, în sumă de 2500 lei.

Pentru a se pronunța astfel prima instanță a reținut următoarele:

Reclamanta UAT Municipiul Tecuci a chemat în judecată pe pârâții Daniel Gerhardt Țuchel (având calitatea de Primar în perioada 2012-2016) și Niță Anca Angelica (șef serviciu buget contabilitate, respectiv director general în perioada 2012-2016), solicitând să fie obligați în solidar la plata sumei de 1377,60 lei reprezentând prejudiciu cauzat instituției și a sumei de 564,70 lei majorări de întârziere, precum și la plata sumei de 1015,49 lei prejudiciu cauzat instituției și a sumei de 253,87 lei majorări de întârziere.

A arătat în motivarea acțiunii că în urma misiunii de audit efectuată la UAT Municipiul Tecuci de către Camera de Conturi Galați, auditorii externi au emis Decizia nr.12/14.07.2017 prin care au stabilit în sarcina entității auditate - UAT Municipiul Tecuci o serie de măsuri, printre care, la măsura 3 lit. d) și f), cheltuieli consum combustibil, respectiv perioadele în care numitul Hulea Mitica a efectuat deplasări fără a avea ordine de deplasare aprobate de conducerea unității, precum și constatarea existenței unor diferențe dintre cantitatea de combustibil rămasă în rezervor la sfârșitul lunii și cea aflată în rezervor la începutul lunii următoare.

Prin procesul-verbal de constatare, înregistrat sub nr.30708/09.06.2017, s-a constatat că, prin neluarea măsurilor dar și a deciziilor defectuos îndeplinite în atribuțiile de serviciu, pârâții au produs un prejudiciu UAT-ului în sumă de 2393,09 lei, reprezentând cheltuieli de combustibil în perioada 2015-2016.

În drept, a invocat disp. art. 1357-1371 Cod civil, disp. art. 14 alin 4 din Legea 273/2006, art. 36 alin 3 lit. b și art. 63 din Legea 215/2001.

Pârâții Tichel Gerhardt Daniel și Niță Anca Angelica, prin întâmpinarea depusă, au invocat excepțiile prematurității și inadmisibilității cererii de chemare în judecată, iar pe fondul cauzei, respingerea cererii ca neîntemeiată, precum și cheltuieli de judecată.

În motivare, pârâții au arătat că, disp. art. 84 lit. a și ale art. 85 alin 1 din Legea 188/1999 prevăd că răspunderea civilă a funcționarului public se angajează pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului autorității sau instituției publice în care funcționează și se dispune prin emiterea de către conducătorul autorității a unei decizii de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, reclamanta nefiind în situația de a putea proba îndeplinirea acestei proceduri exprese.

Cu privire la prematuritatea introducerii cererii de chemare în judecată, pârâții au susținut că au fost încălcate disp. art. 33 alin 3 din Legea 94/1992, în sensul în care, după constatarea existenței unui prejudiciu, acest fapt este comunicat conducerii entității publice auditate, reclamanta, aceasta din urmă avea obligația de a stabili întinderea prejudiciului dispunerea măsurilor în vederea recuperării.

Cu privire la fondul cauzei deduse judecătii, au arătat următoarele:

1. La începutul fiecărui an se avea în vedere o centralizare a tuturor acțiunilor culturale atât ale Primăriei cât și ale instituțiilor subordonate, urmarea fiind întocmirea unui referat, documentele astfel redactate fiind cele ce stăteau la baza întocmirii proiectului HCL-urilor privind aprobarea planului cultural;
2. După aprobarea planului cultural, se făceau prevederi bugetare în acest sens, cu aprobarea Consiliului Local, în buget fiind evidențiate în mod distinct sumele pentru protocol, toate plățile ordonate fiind făcute în condiții de legalitate.
3. Nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, respectiv prejudiciul nu este cert, actual, determinat și determinabil, nefiind făcută dovada nelegalității plăților; nu este probată existența unei fapte ilicite; legătura de cauzalitate nu există și nici vinovăție.

Pârâții au formulat cerere de chemare în garanție a numitei Panfile Maria, întrucât pentru angajamentele bugetare privind cheltuielile de funcționare (inclusiv cele de carburant), a fost desemnată chemata în garanție a aviza „bun de plată” astfel de cheltuieli, printre sarcinile din fișa postului regăsindu-se și: să urmărească ca foile de parcurs să fie în concordanță cu deplasările efectuate conform GPS-urilor montate pe auto, întocmirea FAZ-urilor, menționarea în scris pe referat sau facturi a consumului fiecărei mașini, etc, prin viza „bun de plată” fiind confirmată încadrarea în cota de carburant alocată fiecărui autoturism.

Chemata în garanție a invocat excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, întrucât în conformitate cu disp. art. 84 lit. a și art. 85 alin 1 din Legea 188/1999, răspunderea civilă a funcționarului public se angajează pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului instituției publice, fiind dispusă prin emiterea conducătorului instituției a unui ordin sau dispoziții de imputare, în termen de 30 de zile de la constatarea pagubei, în speța dedusă judecătii nefiind întrunite aceste condiții, inclusiv prin raportare la momentul formulării cererii de chemare în garanție, respectiv anul 2019. Cu privire la fondul cauzei, a solicitat respingerea ca nefondată.

Analizând și coroborând ansamblul probator administrat în cauză, instanța a reținut următoarele:

I. Față de excepția prematurității

În conformitate cu disp. art. 33 alin 3 din Legea 94/1992, „în situațiile în care se constată existența unor abateri de la legalitate și regularitate, care au determinat producerea unor prejudicii, se comunică conducerii entității publice auditate această stare de fapt. Stabilirea întinderii prejudiciului și dispunerea măsurilor pentru recuperarea acestuia devin obligație a conducerii entității auditate”.

Instanța, analizând dispozițiile legale invocate, înscrisurile depuse la dosar, afirmațiile și susținerile părților, a respins excepția prematurității invocată de către pârâți.

II. Față de excepția inadmisibilității cererii de chemare în garanție

Conform disp. art. 72 alin. 1 Cod procedură civilă „partea interesată poate să cheme în garanție o terță persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanție sau despăgubiri”.

Acest instrument procesual, nefiind reglementat ca o formă de modificare sau completare a cererii de chemare în judecată prin voința reclamantului sau a pârâtului, nu are menirea de a face posibilă atragerea în proces a unui nou pârât, ci, în principiu, de creare a unui nou raport juridic de drept procesual între titularii cererii și cel chemat în garanție. Un element caracteristic al cererii de chemare în

garanție îl constituie existența unei legături de dependență și subordonare între cererea principală și cererea de chemare în garanție, soluția primei cereri influențând soluția cererii de chemare în garanție în mod esențial.

Aplicând aceste dispoziții legale la situația de fapt reținută în cauză, tribunalul a apreciat că cererea de chemare în garanție este admisibilă în principiu, întrucât între sarcinile din fișa postulu chematei în garanție și obiectul cererii de chemare în judecată, există legături de dependență și subordonare, motive pentru a admis în principiu cererea de chemare în garanție și a respins excepția inadmisibilității formulată de către chemata în garanție.

III. Pe fondul cauzei

Conform art.1382 Cod civil „Răspunderea solidară – cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat”.

Art.1383 Cod civil prevede „Raporturile dintre debitori - Între cei care răspund solidar, sarcina reparației se împarte proporțional în măsura în care fiecare a participat la cauzarea prejudiciului or potrivit cu intenția sau cu gravitatea culpei fiecăruia, dacă această participare nu poate fi stabilită. În cazul în care nici astfel nu se poate împărți sarcina reparației, fiecare va contribui în mod egal la repararea prejudiciului.”

Rezultă că pentru angajarea răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie se cer a fi întrunit cumulativ patru condiții, și anume:

- existența unui prejudiciu; în considerarea faptului că nu poate exista răspundere civilă delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu;

- existența unei fapte ilicite, considerându-se că numai o faptă ilicită poate să atragă după sine răspunderea civilă delictuală;

- existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, arătându-se că pentru a angaja răspunderea unei persoane nu este suficient să existe, pur și simplu, fără legătură între ele, faptă ilicită și un prejudiciu suferit de o altă persoană, ci este necesar ca între faptă și prejudiciu să fie un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu;

- existența vinovăției, stabilindu-se că nu este îndeajuns să fi existat o faptă ilicită aflată în raport de cauzalitate cu prejudiciul produs, ci este necesar ca această faptă să fie imputabilă autorului ei.

În ceea ce privește proba elementelor răspunderii civile delictuale, potrivit principiului genera sarcina probei referitoare la existența elementelor răspunderii civile delictuale revine victimei prejudiciului, adică reclamantei (deoarece ea este cea care reclamă ceva în fața justiției).

Cu privire la prejudiciu:

Ca o condiție generală, pentru ca existența prejudiciului - în speța de față patrimonială - să de naștere raportului juridic de răspundere civilă este necesar să fie urmarea încălcării unui drept subiectiv sau a unui interes legitim, ori, din actele și lucrările dosarului se constată că pârâții au respectat procedura necesară aprobării respectivelor plăți imputate prin cererea de chemare în judecată.

Mai mult, la începutul fiecărui an se avea în vedere o centralizare a tuturor acțiunilor culturale atât ale Primăriei cât și ale instituțiilor subordonate, *urmarea fiind* întocmirea unui referat, documente astfel redactate, fiind cele ce stăteau la baza întocmirii proiectului HCL-urilor privind aprobarea planului cultural iar după aprobare, se făceau prevederi bugetare în acest sens, *cu aprobarea Consiliului Local*, buget fiind evidențiate în mod distinct sumele pentru protocol, toate plățile ordonate fiind făcute condiții de legalitate.

În speța de față se vorbește despre un prejudiciu estimat de Curtea de Conturi, iar ordonator principal de credite nu și-a îndeplinit obligația sa de a dispune măsuri pentru evaluarea exactă prejudiciului estimat, însă, așa cum se observă din chiar cuprinsul cererii de chemare în judecată, la data comunicării către UAT a Deciziei Curții de Conturi, pârâțul nu mai exercita funcția de Primar, astfel încât era atât în necunoștință cu privire la Decizie cât și în imposibilitate de a lua orice fel de măsuri.

Pentru antrenarea răspunderii civile delictuale prejudiciul trebuie să fie cert și actual, determinat și determinabil, iar pe de altă parte, potrivit art. 33 alin. 3 din Legea nr. 94/1992, rep., ordonatorul de credite trebuie să dispună măsuri pentru evaluarea exactă a prejudiciului estimat de către Curtea de Conturi, iar în speța dedusă judecătii, reclamanta nu a dispus nici o măsură pentru stabilirea efectivă prejudiciului.

Având în vedere considerentele de mai sus, precum și condiția că prejudiciul trebuie să fie cert, ceea ce presupune că acesta să fie sigur, atât în privința existenței cât și în privința posibilității de evaluare, reiese că nu s-a putut dovedi existența prejudiciului.

Cu privire la fapta ilicită:

Prin fapta ilicită înțelege că acțiunea sau inacțiunea care are ca rezultat încălcarea drepturilor subiective sau intereselor legitime ale unei persoane.

Pârâtul nu a săvârșit nicio faptă ilicită, plățile au fost aprobate și ordonanțate în mod legal, în conformitate cu procedurile implementate la nivelul instituției publice și a prevederile actelor normative aplicabile.

În ceea ce privește raportul de cauzalitate:

Pentru antrenarea răspunderii civile este necesar prejudiciul cauzat altuia să fie consecința faptei ilicite, condiție care iarăși nu este îndeplinită, plățile nu au fost dispuse contrar legii, acestea fiind temeinic justificate și legale, pentru motivele larg expuse mai sus, iar fără raport de cauzalitate nu există răspundere civilă.

În ceea ce privește existența vinovăției:

Răspunderea civilă se poate angaja doar pentru pagubele produse cu vinovăție patrimoniului instituției publice.

Având în vedere faptul că sumele imputate au fost angajate, ordonanțate și plătite în mod legal, vinovăția persoanei în cauză nu există, aceasta fiind însă o condiție esențială pentru a se putea imputa sumele respective.

În concluzie, instanța a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta UAT Municipiul Tecuci ca nefondată și pe cale de consecință, având în vedere că soluționarea cererii de chemare în garanție depinde de soluționarea cererii principale, a respins cererea de chemare în garanție ca fiind rămasă fără obiect.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta Unitatea Administrativ Teritorială Tecuci.

Sub un prim aspect apelanta criticat sentința pentru că instanța de fond a omis să se pronunțe asupra excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată invocată de pârâta Niță Anca Angelica și pusă în discuția părților la termenul de judecată din 27 mai 2019. Prin această omisiune nu a fost realizată o reală cercetare a fondului, ceea ce se poate observa din lipsa motivării hotărârii în ceea ce o privește pe pârâta raportat la răspunderea pe care această pârâta o avea la momentul prejudiciului, potrivit fișei postului și deciziei de numire în funcția de director buget contabilitate.

Pentru aceste motive apelanta a solicitat admiterea apelului și trimiterea cauzei la prima instanță pentru a se stabili cu exactitate raporturile juridice dintre părți, respectiv să se lămurească exact situația în ceea ce o privește pe pârâta.

Pe fondul cauzei, apelanta a criticat sentința pentru că instanța nu a făcut nicio referire la răspunderea pârâtului, fost primar pe perioada vizată în litigiu, deși au fost depuse dovezi prin care prejudiciul a fost achitat în integralitate făcându-se astfel dovada existenței prejudiciului contrar celor reținute de prima instanță.

Prejudiciul exista, a fost constatat de Curtea de Conturi și produs în mod egal de ambii pârâți, acțiunea de față are la bază documente reale justificative cu existența clară a sumelor achitate de către pârât în calitate de ordonator principal de credite ce avea responsabilitatea gestionării banului public și de către pârâta, responsabilă cu verificarea documentelor și acordarea vizei de control financiar preventiv.

Intimații-pârâți nu au formulat întâmpinare în cauză.

Intimata-chemată în garanție Panfile Maria a solicitat respingerea apelului reclamantei ca nefondat și menținerea soluției primei instanțe ca temeinică și legală. În apărare a reiterat aspectele invocate în prima instanță referitoare la lipsa atribuțiilor din fișa postului în ceea ce privește viza „bun de plată” și urmărirea consumului de carburant.

Analizând motivele de apel prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, Curtea reține următoarele:

Referitor la primul motiv de apel ce vizează omisiunea primei instanțe de a se pronunța asupra excepției inadmisibilității acțiunii, invocate de pârâta Niță Anca Angelica, Curtea constată pe de o parte,

că reclamanta nu are niciun interes în invocarea acestui aspect deoarece potrivit art. 458 Cod procedură civilă, căile de atac pot fi exercitate numai de părțile aflate în proces care justifică un interes.

Or, atâta vreme cât excepția inadmisibilității acțiunii a fost invocată de pârâtă în contradictoriu cu reclamanta-apelantă, pârâta avea interes să promoveze apel și să critice soluția primei instanțe sub acest aspect, însă în cauză nu a fost declarat apel de către pârâtă. În aceste condiții, nepronunțarea instanței de fond asupra excepției inadmisibilității acțiunii nu-i aduce nicio vătămare reclamantei și nu justifică astfel niciun interes în invocarea acestui motiv de apel.

Pe de altă parte, critica apelantei nici nu este reală deoarece din dispozitivul sentinței rezultă că Tribunalul a respins excepția inadmisibilității acțiunii invocată de pârâtă ca fiind nefondată, deci s-a pronunțat asupra excepției. Așadar, acest motiv de apel este neîntemeiat.

Cu privire la critica apelantei pe fondul cauzei instanța de apel constată următoarele:

Prin acțiunea formulată reclamanta a chemat în judecată pe cei doi pârâți pentru a fi obligați în solidar la plata unor sume de bani și a majorărilor de întârziere, aferente în baza constatărilor făcute de Curtea de Conturi prin decizia nr. 112/14.07.2017.

Prin această decizie au fost identificate situații în care domnul Hulea Mitica a efectuat deplasări în afara municipiului în absența ordinelor de deplasare aprobate de conducerea entității, decontând nejustificat un consum de carburant în valoare de 1377,60 lei; în ceea ce privește evidența combustibilului prin intermediul FAZ (fișa pentru activități zilnice pentru autovehicule) s-a constatat faptul că, în unele situații, cantitatea de combustibil rămasă în rezervor depășește capacitatea rezervorului, au fost identificate diferențe între distanța parcursă conform raportului GPS și distanța consemnată în FAZ, diferență între cantitatea de combustibil rămasă în rezervor la finele lunii și cea aflată în rezervor la începutul lunii (GL-03-TEC, iunie – iulie), în valoare de 1.015,49 lei.

Curtea de Conturi a mai stabilit că este necesară efectuarea unei analize în vederea stabilirii cauzelor apariției acestor diferențe și luarea măsurilor necesare în vederea recuperării eventualelor pagube.

În aplicarea acestei decizii, reclamanta a promovat acțiunea de față.

Curtea constată că cererea reclamantei este în parte întemeiată.

La dosarul cauzei s-a depus situația deplasărilor în absența ordinelor de deplasare în cursul anului 2015 și care cuprinde data efectuării acestor deplasări, ruta, kilometrajul, consumul de carburant, precum și valoarea combustibilului, în total această valoare fiind de 1377,60 lei.

Pârâții nu contestă efectuarea acestor deplasări ale angajatului lor Hulea Mitica însă au susținut că există o persoană, Panfile Maria, desemnată cu viza „bun de plată”, respectiv cu verificarea corectitudinii acestor deplasări. Această apărare nu a fost dovedită cu nicio probă.

Așadar, în cauză Curtea reține că s-a făcut dovada prejudiciului în sumă de 1377,60 lei c/valoarea consumului de combustibil pentru deplasările efectuate în cursul anului 2015 de către conducătorul auto Hulea Mitică, fără a avea ordine de deplasare.

Totodată, s-a făcut dovada și a vinovăției pârâților care au aprobat plata acestui consum fără acte doveditoare, deși potrivit atribuțiilor lor aveau obligația de a utiliza fondurile unității numai cu respectarea dispozițiilor legale.

Potrivit art. 254 Codul muncii, salariații răspund patrimonial pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor iar potrivit art. 255 alin. 2 Codul muncii, dacă măsura în care s-a contribuit la producerea pagubei nu poate fi determinată, răspunderea fiecăruia se stabilește proporțional cu salariul net de la data constatării pagubei.

Față de aceste dispoziții legale și față de situația de fapt Curtea apreciază că cererea reclamantei privind obligarea pârâților în solidar la plata prejudiciului în sumă de 1377,60 lei este întemeiată, urmând a fi admis apelul reclamantei și a schimba în parte sentința în sensul obligării celor doi pârâți la plata în solidar a sumei indicate mai sus.

Referitor la plata majorărilor solicitate de reclamantă aferentă pretenției de 1377,60 lei, față de faptul că pârâții nu au adus nicio critică acestui capăt de cerere și față de art. 73.1 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, și având în vedere și dispozițiile art. 478 alin. 5 Cod procedură civilă, Curtea va admite și această cerere și va obliga pârâții la plata majorărilor de întârziere în sumă de 862.84 lei, așa cum au fost precizate în apel.

În ceea ce privește suma de 1015,49 lei prejudiciu solicitată prin acțiune, Curtea constată că aceasta nu a fost dovedită. Nici prin decizia Curții de Conturi și nici prin cererea de chemare în judecată nu s-a arătat cum s-a ajuns la această valoare.

Curtea de Conturi a însumat în această valoare mai multe prejudicii rezultate din mai multe acțiuni, respectiv: cantitatea rămasă în rezervor depășește capacitatea rezervorului; diferențe între distanța parcursă conform GPS și distanța consemnată în FAZ; diferențe între cantitatea de combustibil rămasă în rezervor la finele lunii și cea aflată în rezervor la începutul lunii următoare (iunie-iulie GL 03 TEC).

La dosarul cauzei reclamanta a depus o situație a cantității combustibilului consumat în anul 2015 și în anul 2016 de către toți șoferii instituției, și care cuprinde luna, numărul mașinii, km. GPS, Km. parcurși, rest rezervor, cantitate aprovizionată, cantitate consumată și rest rezervor. Însă această situație nu rezolvă în niciun fel cum s-a stabilit prejudiciul solicitat prin acțiune.

În aceste împrejurări, Curtea apreciază că soluția primei instanțe de respingere a acestui capăt de cerere este legală și temeinică și se impune a fi menținută. Ca atare, va fi menținută și soluția de respingere a cererii de plată a majorărilor de întârziere aferente sumei de 1015,49 lei.

În concluzie, în baza art. 480 Cod procedură civilă, urmează a fi admis apelul reclamantei, a se schimba în parte sentința în sensul admiterii în parte a acțiunii și obligării părților la plata în solidar, în funcție de salariile acestora avute la data constatării prejudiciului, a sumei de 1377,60 lei, precum și a majorărilor de întârziere în sumă de 6862, 84 lei.

Se va înlătura ca atare și dispoziția de obligare a reclamantei la plata cheltuielilor de judecată către reclamanți.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței civile apelate.

Având în vedere că reclamanta a solicitat obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată în apel, față de faptul că acțiunea a fost admisă numai în parte, Curtea în baza art. 451 alin. 2 și 453 alin. 2 Cod procedură civilă, va obliga părții-intimați la plata cheltuielilor de judecată reduse la 1000 lei către apelanta-reclamantă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

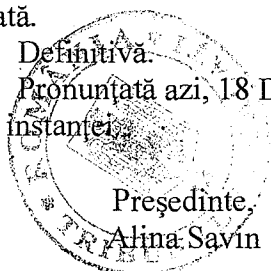
Admite apelul declarat de pârâta Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Tecuci, cu sediul procesual ales la CIA Irina Stanciu din Galați, Jud. Galați, împotriva sentinței civile nr.617/27.05.2019 pronunțată de Tribunalul Galați.

Schimbă în parte sentința civilă nr. 617/27.05.2019 a Tribunalului Galați în sensul că admite în parte acțiunea formulată de reclamanta Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Tecuci și obligă pe pârâți la plata sumei de 1377,60 lei prejudiciu și a sumei de 862,84 lei cu titlu de majorări de întârziere.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței și înlătură mențiunea privind obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

Obligă pe intimații-pârâți să plătească apelantei-reclamante suma de 1000 lei cheltuieli de judecată.

Definitivă.
Pronunțată azi, 18 Decembrie 2019, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA TRIBUNALUL GALAȚI

Prezenta copie este
et aflul în
se legat
brevet de
PRIM GREFIER
Stela Balosin

Judcător,
Anica Ioan

2239/1201/2019

15.04.2020
Definitivă